

Arrest

nr. 250 071 van 26 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 juli 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 augustus 2020 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 februari 2020 dient de verzoeker, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan, met name mevrouw O.-Y. A.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker en zijn echtgenote op 20 mei 2020 ouders werden van een tweeling.

Op 8 juli 2020 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het betreft de thans bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.02.2020 werd ingediend door:

Naam: H. (...) Voorna(a)m(en): I. (...) Nationaliteit: Ghana Geboortedatum: (...).1994 Geboorteplaats: K. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische echtgenote, de genaamde O.-Y. A. (...) (xxx), in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: V beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat zij actief werk zoekt.'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon de volgende bewijzen voor:

** Loonafrekeningen referentiepersoon tewerkstelling bij V. V. (...) VZW periode januari 2019 tot en met januari 2020 met gemiddeld maandelijks netto-inkomen van 1491,73 euro.*

** Huurovereenkomst 675 euro/maand + 45 euro kosten (720euro/maand).*

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers zij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 ontoereikend zijn, een behoeftanalyse te worden gemaakt.

Voorzover er in het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt uit het huurcontract dat de referentiepersoon een maandelijks huurprijs van 720 euro dient te betalen. Als we rekening houden met de voormelde inkomsten en de huishuur die zij momenteel betaalt, wil dit zeggen dat voor alle resterende kosten slechts 771,73 euro ter beschikking blijft om betrokkene, zichzelf en haar 2 minderjarige kinderen te kunnen onderhouden. Uit het dossier blijkt ook dat betrokkene zelf niet tewerkgesteld is. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is het niet ernstig aan te nemen dat alle andere kosten (nutsvoorzieningen,

verzekeringen, (tele-)communicatie, kledij, voeding,...) met dit bedrag kunnen betaald worden. Bovenstaande beoordeling zou enkel nog meer kracht worden bijgezet indien betrokkene nog andere stukken betreffende de totale maandelijks onkosten van het huishouden zou hebben bijgebracht. Er werden geen stavingsstukken van deze uitgaven of andere vaste en variabele kosten voorgelegd bij de aanvraag. Ondanks expliciete vermelding op de bijlage 19ter. Rekening houdend met de armoederisicogrens, die voor België nu bepaald is op € 1780/maand voor 2 volwassenen, lijkt 120% van het leefloon echt wel het minimum wat wij verwachten om het verblijfsrecht te kunnen toestaan, tenzij we over informatie zouden beschikken dat er één andere grote kost, bvb de huishuur, niet verschuldigd is. Dit is in casu niet het geval. In dit verband is het geenszins kennelijk onredelijk om zich te baseren op de armoederisicogrens, die wordt bepaald als 60% van het mediaan gestandaardiseerd beschikbaar huishoudinkomen van de Belgische bevolking. Wanneer het totale netto-inkomen van een huishouden zich onder deze grens situeert, is er sprake van een armoederisico gebaseerd op SILC-survey enquête (2018). We kunnen ook opmerken dat uit de voorgelegde loonafrekeningen blijkt dat de referentiepersoon een loonoverdracht heeft en dus nog openstaande schulden heeft.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij tijdig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. In de uiteenzetting van het middel wordt ook gewezen op artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"Dat verzoeker niet akkoord gaat met de bestreden beslissing en het volgende wenst op te merken:

a) Aangaande het inkomen van de partner van verzoeker

Over het inkomen van de referentiepersoon wordt het volgende gemotiveerd:

"Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon de volgende bewijzen voor:

*Loonafrekeningen referentiepersoon tewerkstelling bij V. (...) Vlaanderen VZW periode januari 2019 tot en met januari 2020 met gemiddeld maandelijks netto-inkomen van 1.491,73 euro.

* Huurovereenkomst 675 euro/maand + 45 euro kosten (720 euro/maand)

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag

bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. "

Bovendien wordt over verzoeker gesteld dat:

"Uit het dossier blijkt ook dat betrokkene zelf niet tewerkgesteld is. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is het niet ernstig aan te nemen dat alle andere kosten (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele-)communicatie, kledij, voeding...) met dit bedrag kunnen betaald worden."

De partner van verzoeker heeft een vaste tewerkstelling bij V. (...). Hiervan werden de bewijzen ook voorgelegd.

Ondertussen heeft verzoeker een vaste tewerkstelling. Hij tekende een arbeidsovereenkomst van 20u. Met beide inkomens, vallen verzoeker en zijn partner wel degelijk boven de armoedegrens.

Door verwerende partij wordt er geen rekening gehouden met het feit dat het de partner van verzoeker in verwachting was van een tweeling en de nodige complicaties die dit met zich meebrengen.

Er dient dan ook een behoefteanalyse gemaakt te worden in het dossier van verzoeker waaruit zou blijken dat er voldoende en stabiele middelen zijn om in hun onderhoud te voorzien. De echtgenote van verzoeker is momenteel op ouderschapsverlof gelet op de bevalling. Bovendien, zoals hierboven reeds meegedeeld, heeft verzoeker zelf ondertussen een vaste tewerkstelling waardoor zijn inkomen ook in aanmerking genomen moet worden.

Verzoeker en zijn echtgenote hebben volgende maandelijks kosten:

- Huishuur + kosten gas en water:	720,00 EUR
- Elektriciteit:	80,00 EUR
- Mutualiteit (186,00 EUR/jaar):	15,50 EUR
- Persoonlijke lening B. (...):	200,00 EUR
- Voeding	
o zonder kinderen:	150,00 EUR
o met kinderen:	300,00 EUR

Uit deze lijst blijkt dan ook dat verzoeker en zijn echtgenote over voldoende inkomsten beschikken om in hun onderhoud te voorzien, zowel voor de geboorte van de tweeling als nadien. De hoge kosten van voeding zijn voornamelijk door de speciale voeding, die aangekocht dient te worden voor de tweeling. Van zodra deze voeding stopgezet wordt, zal de kost ook gedeeltelijk terug dalen.

Het was voor verzoeker niet mogelijk om deze informatie reeds te verschaffen gelet op de geboorte van de tweeling en de doktersbezoeken die hierbij horen. Men is op de hoogte van de bevalling. DVZ maakt zelf melding van 2 kinderen. Verzoeker had dan ook op medeleven gerekend gelet op het extra werk en extra organisatie in het huishouden dat een tweeling met zich meebrengt.

Het is de wil van de wetgever geweest, bij het opstellen van de inkomstenvoorwaarde, om de bestaansmiddelen te bepalen die nodig zijn om te kunnen voorzien in hun levensonderhoud, zonder dat verzoeker en zijn gezin ten laste vallen van de overheid.

Zoals eerder gesteld, beschikken verzoeker en zijn echtgenote over voldoende middelen om in hun eigen onderhoud te voorzien.

Ook dient er rekening gehouden te worden met het feit dat van zodra verzoeker verblijf heeft in België, hij kan blijven instaan in het onderhoud en de verzorging van zijn echtgenote als ook van het gezin, m.n. de tweeling van het koppel.

Indien men het dossier van verzoeker correct zou behandelen zal wel degelijk blijken dat alle informatie voorhanden is en deze aanvraag voldoet aan de voorwaarden om ontvankelijk en gegrond te worden verklaard.

Toch weigert verwerende partij dit te doen en blijft men drogredenen verzinnen om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

b) Aangaande het socio-economisch onderzoek

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is in België. Hij heeft ondertussen ook een vaste tewerkstelling gevonden, waarbij hij reeds van start ging.

Bovendien diende men de geboorte van de tweeling in aanmerking te nemen bij het nemen van deze beslissing. Het is omwille van deze geboorte dat de nodige documenten niet werden overgemaakt. De geboorte van een tweeling brengt nl. veel stress en organisatie met zich mee.

Verwerende partij ontkent dit ook niet, gezien men melding maakt van 2 minderjarige kinderen, doch laat na dit te onderzoeken en mee op te nemen in de motivering!

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verwerende partij m.b.t. de aanvraag van verzoeker draagt de beslissing niet.

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Zo beschikt de echtgenote van verzoeker over een inkomen van +-1.491,73 EUR. Uit de maandelijkse kosten voor het gezin blijkt dat zij een uitgavenpatroon hebben van maandelijks +-1.200,00 EUR. Hierdoor kan het gezin, met enkel het inkomen van de echtgenote, maandelijks +- 300,00 EUR sparen.

Dit zal nu verhogen door de vaste tewerkstelling van verzoeker.

Het inkomen van mevrouw O.-Y. (...) is niet hoog, doch meer dan voldoende voor de uitgaven van dit gezin en dit blijkt ook uit het dossier. Zij heeft nooit ten laste van de staat gevallen.

Het huwelijk van het koppel vond plaats op 31.10.2019. Hiervoor gaat een onderzoek naar een schijnrelatie aan vooraf. Men vereist minstens een relatie van 2 jaar vooraleer dit wordt goedgekeurd. Hieruit kan afgeleid worden dat er niet getwijfeld wordt aan de relatie van het koppel.

Bovendien vereist dit tevens een gemeenschappelijk adres.

Sinds (minstens) het huwelijk woont het koppel reeds samen. Hierna werd nooit een leefloon of bijpassing aangevraagd. Het gezamenlijk inkomen van het koppel is dus steeds voldoende geweest om de levenswijze/levensstandaard van hen aan te houden.

Na verschillende sollicitaties, heeft verzoeker nu een vaste tewerkstelling en kan hij bijdragen in het onderhoud. Zo heeft het koppel meer marge en zullen ze zeker niet ten laste van de staat vallen. Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en onredelijk tot haar besluit gekomen is en bovendien geen rekening heeft gehouden met alle feitelijke gegevens in dit dossier.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing."

3.1.1. De formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden akte blijkt dat uitdrukkelijk wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel. De gemachtigde geeft meer bepaald aan dat toepassing wordt gemaakt van de artikelen 40ter, § 2, en 42, § 1, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger. De gemachtigde stelt hieromtrent vast dat uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn, nu zij niet beschikt over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag, bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Verder motiveert de gemachtigde dat in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ontoereikend zijn, er een behoeftanalyse moet worden gemaakt. De gemachtigde stelt vast dat de referentiepersoon 720 euro huishuur moet betalen, wat betekent dat er voor de resterende kosten slechts 771,73 euro overblijft om de verzoeker, de referentiepersoon en hun twee kinderen te onderhouden. De gemachtigde stelt vast dat de verzoeker niet werkt en meent dat het niet ernstig is om aan te nemen dat alle andere kosten, zoals voor nutsvoorzieningen, verzekeringen (tele-)communicatie, kledij en voeding met het bedrag van 771,73 euro kunnen worden betaald. De gemachtigde oordeelt dat 120% van het leefloon het minimum is dat men kan verwachten om het verblijfsrecht toe te staan. De gemachtigde wijst er ook op dat uit de voorgelegde loonafrekening blijkt dat de referentiepersoon een loonoverdracht en dus nog openstaande schulden heeft.

De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing niet in rechte en in feite zou zijn gemotiveerd of dat de motivering niet meer zou zijn dan een stijlfomule. Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent aangezien hij deze motieven inhoudelijk betwist, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. In zoverre de verzoeker zich beroept op een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, toont hij deze schending niet aan.

3.1.2. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.3. Uit de voorliggende gegevens blijkt dat de verzoeker een aanvraag indiende met het oog op de gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote. Er blijkt niet dat deze laatste reeds gebruik heeft gemaakt van haar rechten van vrij verkeer als burger van de Unie. In deze situatie gelden de volgende bepalingen van artikel 40ter, § 2, van de Vreemdelingenwet:

“§ 1. (...)”

§ 2. *De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :*

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

2° (...)

3° (...)”

Een van de voorwaarden voor de gezinshereniging is dus dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan deze voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen niet is voldaan, dient overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse te worden gedaan, waarbij op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die wordt vervoegd en van zijn familieleden wordt bepaald welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De verzoeker betoogt dat hij 'ondertussen' ook een vaste tewerkstelling heeft en hij een arbeidsovereenkomst voor 20 uur tekende, en samen met het inkomen van zijn echtgenote, hun inkomen wel degelijk boven de armoedegrens ligt.

De verzoeker betwist niet dat hij in het kader van zijn aanvraag van 8 februari 2020 enkel loonafrekeningen van een tewerkstelling van de referentiepersoon bij V.V. vzw heeft voorgelegd. De verzoeker heeft in het kader van zijn aanvraag nooit gewezen op zijn eigen tewerkstelling en eigen inkomsten. Ook bij zijn verzoekschrift voegt de verzoeker geen stukken toe om zijn betoog, dat hij ondertussen een arbeidsovereenkomst heeft getekend, te ondersteunen. De verzoeker beperkt zich dan ook tot een loutere bewering die niet wordt gestaafd door een begin van bewijs.

Daarenboven dient de regelmatigheid van een administratieve beslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker in het kader van zijn aanvraag van 8 februari 2020 nooit gewag heeft gemaakt van zijn eigen tewerkstelling (laat staan dat hij hieromtrent stavingstukken zou hebben overgemaakt), zodat hiermee bij het nemen van de bestreden beslissing uiteraard ook geen rekening kon worden gehouden met de thans voor het eerst voorgehouden eigen tewerkstelling. Overigens wordt nogmaals herhaald dat de verzoeker ook in het kader van het voorliggende annulatieberoep geen enkel begin van bewijs van zijn eigen tewerkstelling bijbrengt.

De verzoeker maakt met zijn ongefundeerde betoog dan ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat "(u)it de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn".

3.1.4. Zoals de verzoeker pertinent aanvoert, moet overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse moet worden gemaakt wanneer blijkt dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet toereikend zijn, zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de behoefteanalyse als volgt gemotiveerd:

"Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 ontoereikend zijn, een behoefteanalyse te worden gemaakt.

Voorzover er in het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt uit het huurcontract dat de referentiepersoon een maandelijkse huurprijs van 720 euro dient te betalen. Als we rekening houden met de voormelde inkomsten en de huishuur die zij momenteel betaalt, wil dit zeggen dat voor alle resterende kosten slechts 771,73 euro ter beschikking blijft om betrokkene, zichzelf en haar 2 minderjarige kinderen te kunnen onderhouden. Uit het dossier blijkt ook dat betrokkene zelf niet tewerkgesteld is. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is het niet ernstig aan te nemen dat alle andere kosten (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele-)communicatie, kledij, voeding,...) met dit bedrag kunnen betaald worden. Bovenstaande beoordeling zou enkel nog meer kracht worden bijgezet indien betrokkene nog andere stukken betreffende de totale maandelijkse onkosten van het huishouden zou hebben bijgebracht. Er werden geen stavingsstukken van deze uitgaven of andere vaste en variabele kosten voorgelegd bij de aanvraag. Ondanks expliciete vermelding op de bijlage 19ter. Rekening houdend met de armoederisicogrens, die voor België nu bepaald is op € 1780/maand voor 2 volwassenen, lijkt 120% van het leefloon echt wel het minimum wat wij verwachten om het verblijfsrecht te kunnen toestaan, tenzij we over informatie zouden beschikken dat er één andere grote kost, bvb de huishuur, niet verschuldigd is. Dit is in casu niet het geval. In dit verband is het geenszins kennelijk onredelijk om zich te baseren op de armoederisicogrens, die wordt bepaald als 60% van het mediaan gestandaardiseerd beschikbaar huishoudinkomen van de Belgische bevolking. Wanneer het totale netto-inkomen van een huishouden zich onder deze grens situeert, is er sprake van een armoederisico gebaseerd op SILC-survey enquête 2018). We kunnen ook opmerken dat uit de voorgelegde loonafrekeningen blijkt dat de referentiepersoon een loonoverdracht heeft en dus nog openstaande schulden heeft."

De gemachtigde stelt vast dat de referentiepersoon maandelijks 720 euro aan huishuur (huurovereenkomst 675 euro/maand + 45 euro extra kosten) moet betalen en er van het beschikbaar inkomen van de referentiepersoon na aftrek van de huishuur maandelijks nog 771,73 euro overblijft voor de overige kosten. De gemachtigde geeft verder aan dat er naast de huur ook nog andere kosten met dit bedrag betaald moeten kunnen worden, zoals nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele)communicatie, mobiliteit, kledij, voeding, ... De gemachtigde stelt ook vast dat de verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet werkte. Daarnaast houdt de gemachtigde er ook uitdrukkelijk rekening mee dat de referentiepersoon met haar inkomen niet alleen zichzelf, maar ook de verzoeker en hun twee kinderen dient te onderhouden en dat uit de voorgelegde loonafrekeningen blijkt dat de referentiepersoon een loonoverdracht heeft en dus nog openstaande schulden. De gemachtigde acht het niet aannemelijk dat de referentiepersoon met haar inkomen, de verzoeker en hun twee kinderen kan onderhouden. Daarom besluit de gemachtigde dat in dit geval het bedrag van 120% van het leefloon echt wel het minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben, alvorens het verblijfsrecht kan worden toegestaan.

Waar de verzoeker nogmaals benadrukt dat hij "ondertussen" werkt en ook zijn inkomen in aanmerking moet worden genomen, kan worden verwezen naar wat hierover hoger werd uiteengezet.

De verzoeker geeft mee dat hij en zijn echtgenote over voldoende middelen beschikken om in hun eigen onderhoud te voorzien en zij nooit een leefloon of 'bijpassing' hebben aangevraagd. De Raad wijst er echter op dat de bestaansmiddelenvereiste en de behoefteanalyse, voorzien in de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, niet enkel inhouden dat de gemachtigde dient na te gaan of het betrokken gezin reeds ten laste is van het sociale bijstandstelsel, maar ook dat er moet worden onderzocht of het betrokken gezin in de nabije toekomst het risico loopt om ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel.

De verzoeker betwist niet dat hij en zijn echtgenote een huurlast hebben van 720 euro per maand, zodat er van het inkomen van de referentiepersoon slechts 771,73 euro overblijft om de overige vaste en variabele kosten te dekken. De gemachtigde brengt in rekening dat de verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet werkt en dat de referentiepersoon een loonoverdracht en dus nog openstaande schulden heeft.

In zijn verzoekschrift somt de verzoeker de vaste maandelijks kosten die hij en zijn echtgenote hebben op, met name 720 euro voor huishuur + gas en water, 80 euro voor elektriciteit, 15,50 euro voor mutualiteit, 200 euro voor een persoonlijke lening en 300 euro voor voeding. De verzoeker meent dat in de toekomst de kosten voor voeding nog kunnen dalen omdat er nu speciale voeding voor de kinderen wordt aangekocht. De verzoeker meent dan ook dat uit deze opsomming blijkt dat hij en zijn echtgenote over voldoende inkomsten beschikken om in hun onderhoud te voorzien. Naar eigen zeggen sparen de verzoeker en de referentiepersoon maandelijks ongeveer 300 euro.

De verzoeker onderbouwt zijn betoog evenwel niet met enig bewijs, hij brengt geen enkel stuk met betrekking tot de kosten die hij en zijn echtgenote hebben bij. In de bestreden beslissing wijst de gemachtigde erop dat met het inkomen niet alleen de huishuur moet worden betaald, maar ook andere kosten zoals onder meer verzekeringen, (tele)communicatie en kledij. In zijn verzoekschrift, waar de verzoeker een overzicht van de kosten van de referentiepersoon en zichzelf geeft, wordt met geen woord gerept over verzekeringen, (tele)communicatie en kledij.

Het gegeven dat uit de voorgelegde loonafrekeningen blijkt dat de referentiepersoon een loonoverdracht heeft, vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Uit de voorlegde loonfiches blijkt dat er voor de maand juni 2019 een loonoverdracht van 170,19 euro plaatsvond, voor juli 2019 162 euro, voor oktober 2019 135,18 euro, voor november 2019 165,04 euro, voor december 2019 231,60 euro en voor januari 2020 93,68 euro.

Met zijn blote en niet-onderbouwde bewering dat hij en zijn echtgenote rondkomen, toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde op grond van een gebrekkig onderzoek of in kennelijke onredelijkheid heeft besloten dat de maandelijks beschikbare inkomsten (na aftrek van de huurlasten) te laag liggen om een minimum aan waardigheid te garanderen voor hem, de referentiepersoon en hun twee kinderen zodat zij het risico lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel.

De verzoeker voert nog aan dat hij het kostenoverzicht uit zijn verzoekschrift niet vroeger kon meedelen gelet op de geboorte van de tweeling en de doktersbezoeken die hiermee gepaard gaan. De verzoeker

stelt vast dat in de bestreden beslissing naar zijn kinderen wordt verwezen zodat de verwerende partij hier dan ook onmiskenbaar van op de hoogte is. De verzoeker voert aan dat hij op medeleven van de verwerende partij had gerekend gelet op het extra werk en organisatie in het huishouden die een tweeling met zich meebrengt.

De verzoeker heeft echter nooit aan de verwerende partij kenbaar gemaakt dat hij bepaalde stukken niet binnen de vooropgestelde termijn zou kunnen overmaken omwille van zijn gezinssituatie. Nochtans werd reeds in de bijlage 19ter, die de verzoeker ontving toen hij op 8 februari 2020 zijn aanvraag indiende, vermeld dat de verzoeker binnen de drie maanden een bewijs van voldoende bestaansmiddelen diende voor te leggen, waarbij tevens het volgende werd aangegeven: *“Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden”*. Tevens moet worden geduïd dat de minister of zijn gemachtigde overeenkomstig artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet *“zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag”* het recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk aan de familieleden van de Unieburger dient te erkennen. De verweerder is er aldus toe gehouden om snel en binnen de zes maanden een beslissing te nemen, zodat hij niet al te lang kan wachten tot de verzoeker de nodige stukken overmaakt. Het staat de verzoeker overigens vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen indien hij meent dat hij zijn aanvraag thans beter kan onderbouwen.

Doorheen zijn verzoekschrift stipt de verzoeker verschillende keren aan dat de gemachtigde ertoe gehouden is alle elementen in rekening te brengen, doch gelet op al wat hierboven reeds werd uiteengezet blijkt niet – en de verzoeker toont verder ook niet aan – welk concreet element de gemachtigde ten onrechte niet in rekening zou hebben genomen.

3.1.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde de voorgelegde verblijfsaanvraag op grond van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet niet correct heeft beoordeeld. Er werd niet aannemelijk gemaakt dat de bestreden weigeringsbeslissing berust op een kennelijk onredelijke besluitvorming, of dat met bepaalde elementen waarover de gemachtigde beschikte, ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.1.6. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 3 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn echtgenote. Zij wonen reeds geruime tijd en effectief samen en zijn op 31.10.2019 in België gehuwd. Bovendien heeft het koppel een tweeling verwelkomt op 20.05.2020.

In dit dossier wordt geen enkele belangenafweging gemaakt hoewel de fair - balance toets onontbeerlijk is. Men dient een afweging te maken tussen de belangen van de vreemdeling en die van de overheid.

Ook een toetsing aan de mensenrechten zoals vastgelegd in het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is onontbeerlijk in onderhavig dossier. Met name artikel 8 EVRM dient grondig te worden onderzocht om na te gaan of deze bepaling niet geschonden wordt!

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

(...)

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu dient te worden opgemerkt dat verwerende partij heeft nagelaten de stabiele en duurzame relatie die tussen verzoeker en zijn partner bestaat te onderzoeken en hieraan het nodige belang te hechten. Bovendien is men geheel voorbijgegaan aan het feit dat verzoeker samen met zijn partner net een tweeling heeft verwelkomd.

Verzoeker woont tevens samen met zijn partner en hun kinderen en dit op haar adres.

Het staat ontegensprekelijk vast dat verzoeker samen met zijn partner en hun twee kinderen een gezin vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Het essentiële bestanddeel van het gezinsleven, is het recht om samen te wonen zodat familierelaties zich normaal kunnen ontwikkelen en zodat familieleden in elkaars gezelschap kunnen leven.

Bijgevolg is de vraag of er wel of geen "gezinsleven" bestaat in wezen een vraag die feitelijk afhankelijk is van het werkelijke bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden. Men dient daarom de facto familiebanden te bekijken conform de rechtspraak van het EHRM.

Volgende feitelijke elementen vormen bij die beoordeling belangrijke toetsstenen:

- *Wonen de betrokkenen samen? Zelfs bij ontstentenis van enige wettelijke erkenning van het gezinsleven;*
- *De lengte van de relatie;*
- *De toewijding van het koppel naar elkaar door het hebben van kinderen;*

Uit de bestreden beslissing kan enkel worden afgeleid dat met geen van de belangrijke toetsstenen van artikel 8 EVRM rekening werd gehouden alvorens een beslissing te nemen. De genomen beslissing schendt manifest artikel 8 EVRM!

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen, maar dat dit in onderhavig dossier geenszins gebeurd is. De belangen m.b.t. het gezinsleven werden niet inoverweging genomen.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoeker zware gevolgen met zich meebrengen, vnl. op basis van zijn gezinsleven met zijn partner en zijn 2 kinderen.

Hij staat immers mee in voor de opvoeding van zijn kinderen. Hij kan om die redenen niet terugkeren naar Ghana, OOK NIET TIJDELIJK!

Ondertussen heeft verzoeker reeds een vaste tewerkstelling, die hij ook onmogelijk kan afzeggen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoeker en zijn partner en kinderen gerespecteerd te worden!

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 3 Kinderrechtenverdrag - belang van het kind en artikel 24 Handvest Grondrechten van de EU

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"(...)"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De belangen van de kinderen zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Artikel 3 IVRK:

"(...)"

Het koppel heeft net een tweeling mogen verwelkomen en dit op 20.05.2020. De belangen van beide kinderen zijn duidelijk hier in België gesitueerd. Het is in het belang van de kinderen dat zij samen met hun vader en moeder in België kunnen blijven en hier verder opgroeien (in bijzijn van hun vader).

Het EHRM heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het belang van minderjarige kinderen in overweging moet worden genomen bij de evenwichtsoefening die moet worden gemaakt wanneer een Overheid een beslissing moet nemen over een verblijfskwestie. Bij deze evenwichtsoefening dient men ook rekening te houden met de moeilijkheid die een minderjarig kind zal/kan ervaren bij een terugkeer naar het land van herkomst van zijn ouder (EHRM 3 oktober 2014, JEUNESSE t. Nederland)

Het Hof oordeelde als volgt:

"Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly involved by it."

(Eigen markering)

Het Hof wijst op artikel 3 IVRK dat stelt dat nationale instanties het belang van het kind als voornaamste overweging bij hun uitspraken moeten betrekken.

De cruciale ontwikkeling van kinderen speelt zich af gedurende de eerste zes levensjaren. Een ontworteling is hoe dan ook niet in het belang van de kinderen.

Ook artikel 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is noemenswaardig. Het bepaalt het volgende:

"(...)"

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkent de directe werking van dit artikel waarbij de belangen van het kind een essentiële overweging moeten vormen. De Raad interpreteert deze bepaling in het licht van artikel 3 IVRK, waardoor dit ook geldt voor beslissingen die onrechtstreeks kinderen raken. Hoe dan ook staat het vast dat het belang van het kind een essentiële overweging is die nauwkeurig dient te worden onderzocht met daarin begrepen een "fair-balance" toets met respect voor de mensenrechten.

Het is van belang voor beide kinderen dat zij kunnen opgroeien met de aanwezigheid van hun vader. Een tijdelijke verwijdering van deze laatste, kan zware gevolgen bij de ontwikkeling van hen."

3.2.1. Artikel 24 van het Handvest luidt als volgt:

"De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoeker verwijst naar het gezinsleven met zijn echtgenote en hun twee kinderen. In de bestreden beslissing wordt het gezinsleven van de verzoeker met zijn Belgische echtgenote en hun twee kinderen op zich niet betwist. Met de bestreden beslissing wordt aan de verzoeker het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat in dit geval aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De wetgever heeft namelijk bepaald dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden zijn voldaan, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (cf. de consideransen B.64.7 iuncto B.65, en B.52.3: "B.64.8. Volgens een vaststaand beginsel van internationaal recht zijn Staten bevoegd om de toegang van vreemdelingen tot hun grondgebied te regelen. Zoals uiteengezet in B.6.6, erkent artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht van een vreemdeling om in een bepaald land te verblijven en houdt het niet de verplichting in voor de verdragspartijen om rekening te houden met de keuze van een echtpaar om in een welbepaald land te wonen. De bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en streeft een legitieme doelstelling na. Om de redenen uiteengezet onder B.52, kan de bestreden maatregel daarmee niet als onevenredig worden beschouwd."). Bijgevolg staat het opleggen aan het bestuur om een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM te doen, in dit kader gelijk aan het onderzoek naar het al dan niet voldaan zijn aan de wettelijk voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. De Raad van State vernietigde middels het voormelde arrest zodoende een arrest van de Raad, omdat de Raad artikel 40ter van de Vreemdelingenwet had geschonden en de draagwijdte van artikel 8 van het EVRM had miskend door aan de gemachtigde een belangenafweging op te leggen in het kader van een aanvraag gezinshereniging, terwijl de wetgever die belangenafweging al heeft gedaan, waardoor de vreemdeling werd vrijgesteld van het vervullen van de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke, onjuiste of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat niet is voldaan aan de bestaansmiddelenvoorwaarde, zoals bepaald in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. In deze omstandigheden diende het bestuur niet tot een verdere belangenafweging over te gaan, laat staan dat hieromtrent uitdrukkelijk diende te worden gemotiveerd.

De verzoeker verwijst ook naar het gezinsleven met zijn kinderen, die geboren werden op 20 mei 2020, en hij benadrukt dat het in het belang van zijn kinderen is dat zij samen met hun ouders in België kunnen blijven en hier verder opgroeien in het bijzijn van hun vader. De verzoeker betoogt verder nog dat de cruciale ontwikkeling van de kinderen zich afspeelt gedurende de eerste zes levensjaren en een ontworteling dan ook niet in hun belang is.

Vooraleer er sprake kan zijn van een positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat, dient de verzoeker echter zelf ook gebruik te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor hem openstaan. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoeker in België (of vanuit het buitenland) een aanvraag tot gezinshereniging indient in functie van zijn minderjarige kinderen.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoeker niet aangeeft dat hij een aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn kinderen heeft ingediend en dit ook niet blijkt uit de gegevens waarover de Raad beschikt. Gelet op de wettelijke procedures die openstaan voor de verzoeker en waarvan hij gebruik kan maken, kan in dit geval en op dit moment bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van de staat een positieve verplichting bestaat om het recht van de verzoeker op gezinsleven met zijn kinderen te handhaven. De verzoeker dient eerst zelf gebruik te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor hem openstaan, vooraleer de staat ertoe verplicht kan worden om het recht van de verzoeker op de bescherming van zijn gezinsleven met zijn minderjarige kinderen te beschermen.

De verzoeker voert verder aan dat een terugkeer naar zijn land van herkomst voor hem zware gevolgen met zich zal meebrengen voornamelijk voor zijn gezinsleven met zijn echtgenote en hun twee kinderen. De verzoeker geeft mee dat hij mee instaat voor de opvoeding van zijn kinderen en hij om die reden niet kan terugkeren naar Ghana, ook niet tijdelijk. De verzoeker gaat er in zijn betoog echter aan voorbij dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt, zodat niet wordt ingezien hoe deze beslissing op zich reeds een feitelijke scheiding zou kunnen veroorzaken tussen de verzoeker en zijn echtgenote en hun twee kinderen. De verzoeker kan deze argumentatie enkel op relevante wijze laten gelden in het kader van een beroep tegen een beslissing die zijn terugkeer beveelt, *quod non in casu*.

Waar de verzoeker nog aanvoert dat hij een vaste tewerkstelling heeft, die hij onmogelijk kan afzeggen, wordt er nogmaals op gewezen dat hij zich beperkt tot een loutere bewering, die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

De verzoeker toont met zijn betoog dan ook niet aan dat de bestreden weigeringsbeslissing zijn recht op de bescherming van het gezinsleven, zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM, schendt.

Evenmin wordt een schending van artikel 24 van het Handvest aangetoond.

3.2.2. Het artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag kan, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

3.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

De huidige bestreden beslissing is een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Nu met de huidige bestreden beslissing aan de verzoeker geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd, kan *in casu* geen sprake zijn van een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.2.4. Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE